

Emilija Krasojević

JU Gimnazija „Jovan Dučić“, Doboj

PISMENI RAD NA TEMU „NAUČI SE DA UMEŠ DA VODIŠ SVOJE PUTEVE, UMEMO PUTEVI TEBE DA VODE“ (MIROSLAV ANTIĆ)

Da li mislite da sudbina postoji? Ima li ona uticaj na nas, smrtne duše, da li nas vodi do naše budućnosti; je li ona samo izgovor za naše postupke? Možda ste se ovo dosta puta zapitali, i verovatno nemate odgovor, ali imam primer koji može pomoći. Ovo je priča jednog putnika.

Mladi stranac je po prvi put nogom zakoračio u novu zemlju. Drži se pravog puta i skreće samo kad mu se ukaže prečica ka željenoj destinaciji. Vidite, on prati put svojih predaka, ratnika, velikih boraca za pravdu, koji su sebe žrtvovali za budućnost ove zemlje. Njemu je taj put logičan, on ne vidi ništa osim mača na kuku i oklopa na grudima. Nije mu jasno da ga srce moli, preklinje da se vrati, razmisli i krene na drugu stranu. Ne, njegov put je jasan. U stopu ga prati Sudbina. Mora da završi ovaj put pa makar ga i života koštalo. Sudbina mu kaže: “Idi levo, nemoj tu, idi ka jezeru.” On je sluša, neće da je izneveri. On kaže sebi: “Slušaj je, slušaj pretke, ovo je za tebe put, ne skreći sa njega i biće dobro.” Stranac nastavi čvrstim korakom dalje.

Putnik zastaje na raskrsnici. Blizu je kraja svog puta. Iscrpljen je, Sudbina ga nagovara, treba da ubrza. Na kraju

puta koji mu je suđen, koji ga čitav život prati, koji ga gura i stiska u grudima, koji mu Sudbina određuje, nalazi se jezero. “Stani,” kaže on, “ono jezero divlja.” I tako je i bilo. Jezero ne samo da je divljalo, ono se širilo, izlazilo iz svog korita i postajalo je more. Njegova boja – crvena kao krv. Oko njega lete gavrani, uznemireni i glasni. Drugu put, novi put, je maglovit. Ne vidi se kraj, ali energija se strancu vraća kada mu se približi. Taj put jeste nepoznat, čak i strašan, pa možda je i gori od sudbine njegove, ali ga privlači. Putniku se razvedri srce:” Da, biraću ja, a ne neko drugi za mene!”, zaviče on Sudbini u lice. Stranac trči ka magli, ka strašnoj, nepoznatoj budućnosti. Šta god da bude, biće ono što je on izabrao. Sudbina ga više ne prati. Ostala je na raskrsnici sa osmehom na licu. Šapće za sebe:” Bravo, smrtniče.” Na kraju magle putnika je dočekala Nueva, boginja slobode. Sad ga čeka nov put, samo ovaj put on bira, on odlučuje svoju sudbinu. Naučio je da živi svoj život. Nije dopustio da ga drugi ometaju, svaku prepreku je preskočio. Ovaj put možda jeste teži, ali sada je putnik, naš junak, mnogo srećniji. Ipak, jeste postao borac za slobodu.

Nije lako poći onim putem koji se nama dopada, koji nas čini zadovoljnim, ali srećan život se uvek više isplati nego savršen život. Zapamtite, našu sudbinu biramo mi, a ne ona nas.